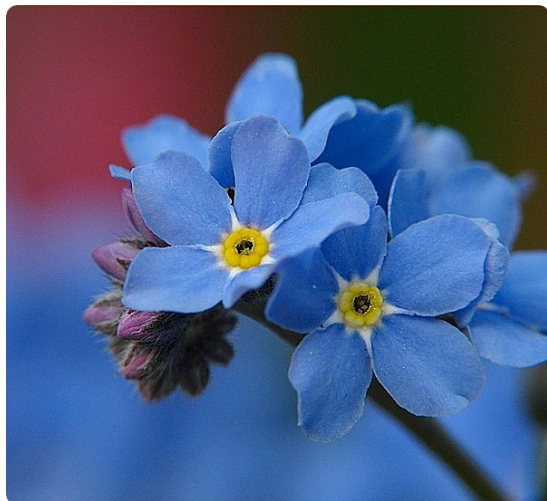

Прапаную Вам апавяданне пра маленькую блакітную кветачку з залацістым сэрцайкам у сярэдзіне. Гэтую кветачку называюць незабудкай.

Калі я была зусім маленькая, то мая бабуля брала мяне з сабою на сенажаць. Бабуля працавала, а я гуляла каля вялікай канавы, якая засталася пасля асушэння тутэйшай некалі забалочанай зямлі. Па краях гэтай канавы расло мноства самых буйных і прыгожых незабудак. Я не магла нагледзецца на іх і не магла нарадавацца. Мне здавалася, што незабудкі глядзяць на мяне сваімі блакітнымі вочкамі і кажуць: “Не забудзься пра мяне!” “А можа гэтыя кветачкі гавораць на невядомай нам мове?” – пыталася я ў бабулі.

Мая бабуля – незвычайна добрая, сардэчная і глыбока веруючая хрысціянка. Яна любіла чытаць Святое Пісанне і ведала шмат займальных прытчаў. Аднойчы, калі я задала ёй пытанне: “Ці не гавораць пра штосьці незабудкі?” - яна адказала мне так: “Ведаеш, набожныя людзі распавядаюць, што аднойчы кветкі гаварылі, і лепей за ўсіх прамовіла твая любімая блакітная кветачка”. “Раскажы мне, бабуля, што гэта за слова такое - “незабудка?” – спытала я. “Добра, унучанька, – адказала бабуля, якая вельмі любіла мяне, — слухай і не сваволь, пакуль я буду расказваць”. † Я ахвотна ўселася каля бабулі на мяккай траве, каля канавы і не адрываючы вачэй ад незабудак, якія раслі навокал нас, слухала наступную прыпавесць.

“Гэта было даўным-даўно, калі Бог, стварыўшы свет, адпачываў пасля сваёй працы. Ён паставіў перад Сабою ўсе расліны і кожнаму дрэву, кветцы, траўцы надаваў назву і гаварыў, для чаго гэтае стварэнне прызначана. Толькі адна кветачка стаяла моўчкі ў вялікім замілаванні, узіраючыся на Вялікага Творцу сваімі блакітнымі вочкамі. Яна, адкрыўшы сваё залатое сэрцайка, у захапленні пра ўсё забылася, акрамя Творцы, і не змагла нічога ўспомніць. Блакітная кветачка, апусціўшы да зямлі свае кветкі і бутончыкі, залілася чырванню ад сораму і прашаптала: “Пане, прабач мяне, я не магла адарваць ад Цябе майго позірку і забылася пра сябе. Калі Ты паўторыш маю назву, я ніколі яе не забудуся”. Творца неба і зямлі, зірнуўшы з любоўю на гэтую кветку, прамовіў: “Віны няма ў тым, што ты забылася пра сябе. Пра Мяне толькі не забудзь!”

“Кветачка так і засталася ў благаславёным стане чароўнага захаплення. З тых пор яна падабаецца ўсім і кожнаму, вось як - і табе” — сказала бабуля. Бог узнагародзіў мізэрную кветачку за любоў да Яго цудоўным імем Незабудка.

Укладзі і ты ў сваё дзіцячае сэрца заповіт Бога, дадзены незабудцы: “Пра Мяне ты

Незабудка

Аўтар: Анна Віткоўская
08.05.2010 03:00

толькі не забудзь!”